

[Annelise Gottfredsen]

med, og den udbredte leveform, hvor børnene er anbragt i længere tid i institutioner og mere er overladt til sig selv, gør det naturligvis også muligt for børnene, eventuelt sammen med andre, at leje sådanne film. Det koster dog stadig væk en del at leje dem, så det er ikke enhver, der har råd til det, men de har muligheden for at leje disse film og se dem, uden at forældrene ved det, og det er i første række hjemmenes ansvar, hvordan børnene tilbringer deres fritid og indretter deres tilværelse.

Jeg vil imidlertid gerne diskutere med kristeligt folkeparti i udvalget, om der er nogen mulighed for, at man på en eller anden måde kunne begrænse den lette adgang, børn har til at få fat i disse forrående videofilm; vanskeligheden er nok, at det kan være meget svært at håndhæve forbud og begrænsninger, men det vil vi meget gerne diskutere med kristeligt folkeparti.

Forslaget her går imidlertid ud på at indføre en fuldstændig censur, og det kan vi ikke gå ind for; det voksne menneske må have adgang til selv at bestemme, hvad det vil, selv om vi andre kan sige, at vi synes, det er en besynderlig måde at tilbringe sin fritid på. Selv om det i øjeblikket kun er en lille procentdel, der ser video, er jeg overbevist om, at denne måde at benytte sit fjernsynsapparat på vil blive mere omsiggribende og blive en alvorlig konkurrent til Danmarks Radio. Om det så er af det gode eller det onde i det lange løb, vil tiden vise, men det vil blive almindeligt at leje videofilm og selv arrangere underholdning i hjemmene, og derfor vender jeg endnu en gang tilbage til, at vi først og fremmest må henvise til hjemmenes ansvar.

Brøndsted (V):

Det er nøjagtig et år siden denne sag var til behandling her i tinget sidst, og da holdt vor daværende ordfører, fru Nathalie Lind, en ganske udmærket tale, som jeg vil henvise til. Det er sådan set det samme synspunkt, venstre har nu, at vi må indse det uhyggelige i problemet, både for dem, der skal være med til at indspille sådanne voldsscener, og ikke mindst for dem, der skal se på dem.

Der er mange ting, man gerne vil forhindre og modarbejde, fordi man finder dem usmagelige og derfor vil gøre alt for at be-

kæmpe dem, men jeg tror, vi skal gøre os klart, at det ikke altid er lovgivning, der er den bedste vej til bekæmpelse af disse sager. Paragraffer løser ikke alle problemer, og vi ved også, at hvis vi fik en lovgivning af denne art, var vi komplet ude af stand til at kontrollere, om den blev overholdt, fordi det er noget helt holdningsbestemt, om man fristes til at se disse voldsfilm.

Paragraffer giver ikke holdning, og derfor må vi spørge: på hvilken måde kan vi være med til at skabe en holdning til disse forholdsvis nye ting?

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi snakker om det, fortæller, at det findes, siger, hvor det er, så man kan undgå at få fat i det. Hvis man ikke ved, hvor truslen ligger og lur, kan man jo være så uheldig at falde over den. Kendskab til, hvor modbydelige tingene er, vil få en meget stor part af menneskene, også børn og unge, til at holde sig væk fra dem, og derfor er det da godt, at vi får spørgsmålet til debat her i folketingssalen og får lejlighed til i udvalget at børe i problemet med det sigte at sprede kendskab til eksistensen af disse modbydelige varer. Det er da ikke alene de svage sjæle, børnene og de unge, der skal have en holdning til den slags, det er sandelig også forældrene, for jeg tror, der er mange forældre, der slet ikke aner, at disse film eksisterer, og de aner ikke, hvor let deres børn og unge kan komme i forbindelse med dem; derfor har de ikke følt det som en forældreopgave at holde dem væk fra det. Det må gøres klart for forældre, at der her er noget modbydeligt noget, som de skal føle et ansvar for at deres børn ikke falder for fristelsen til at se og dermed blive påvirket af. De skal vide, hvad børnene har mulighed for at se, og på den måde være med til at forhindre, at de ser disse ting. Jeg tror, at det at snakke om vold er med til at modarbejde vold. Faren er altid dér, hvor der er noget, man mangler kendskab til, og som man føler er tabu. Jeg tror, det ville være godt, hvis forældre sammen med deres unge så, hvor modbydeligt sådan noget kunne være, for dermed at få konstateret: det er i hvert fald ikke noget for os.

Vi vil meget gerne være med til at finde en vej til løsning af dette uvæsen, men vi tror ikke på, at vejen er paragraffernes.

Inger Harms (SF):